

Hoofdstuk 60

Lieve kleinkinderen,

Jaren geleden leerde ik mijn leerlingen met Vaderlandse Geschiedenis:

400 – grote Volksverhuizing – Friezen, Franken en Saksen.

En dat was dan het einde van het grote Romeinse Rijk.

In het jaar 1584 werd prins Willem van Oranje, onze Vader des Vaderlands, in Delft vermoord. Wisten jullie wel dat in dat jaar 90% van alle inwoners in Delft buitenlanders (vluchtelingen) waren?

Ook in de stad Amsterdam woonden toen heel, heel veel vluchtelingen, die nooit weer teruggegaan zijn naar hun geboorteland.

Kennen jullie de reden waarom Willem van Oranje werd vermoord? Nu, volgens Filips de tweede, die koning van Spanje en heer der Nederlanden was, was Willem van Oranje een grote oproerkraai. Daarom deed de koning hem in de ban. Dat betekende dat hij vogelvrij was verklaard en dat iedereen er zelfs goed aan deed om hem te vermoorden.

Maar nu even terug naar al die vreemdelingen vandaag in ons land. Op de televisie hoorde ik politicus Geert Wilders zeggen: ‘Wij willen ons land terug. Nederland voor de Nederlanders!’

Maar wie is de echte Nederlander? Toen onze koningin Maxima nog verloofd was met onze koning Willem Alexander vroeg zij zich al af wie de echte Nederlander was.

Lieve kleinkinderen, de wereldbevolking is altijd in beweging geweest. Dat was vroeger zo en vandaag aan de dag is dat nog zo. Ook mijn ouders emigreerden in 1928 vanuit Nederland naar Canada.

Hoofdstuk 60 - Een eigen land - Jozua 10 en 11

Die vreemde geschiedenis met de mannen van Gibeon kreeg toch nog grote gevolgen. De vijf koningen van Zuid-Palestina sloten een verbond om met elkaar tegen het volk Israël te gaan vechten. Maar eerst wilden ze afrekenen met de stad Gibeon, die verraders....

En daarna zouden ze het leger van Jozua verslaan. Maar zo ver kwam het niet.

Nog voordat deze vijf koningen met hun legers de stad Gibeon ingenomen hadden, viel het leger van Jozua hen aan en versloeg ze. De vijf koningen en hun soldaten sloegen op de vlucht. Het werd een wilde achtervolging over de smalle bergpaden. Toen de vluchtende soldaten dachten dat zij zouden kunnen ontkomen, brak er een hevig onweer los vergezeld met flinke hagelbuien. Er vielen hagelstenen uit de lucht, zo groot als kippeneieren. Op de schuin aflopende heuvelrug bij Bet-Choron vonden meer soldaten de dood door hagelstenen, dan door het zwaard van Jozua's mannen.

Toen Jozua zag dat er toch nog veel soldaten zouden ontkomen, vuurde hij zijn manschappen opnieuw aan. Die Kanaänieten mochten niet ontkomen nu het begon te schemeren en spoedig de duisternis zou invallen. Ze mochten geen kans krijgen om hen in de toekomst opnieuw aan te vallen. De Here God die voor Zijn volk streed met hagel en onweer, moest hem ook nu helpen! Jozua sprak een gebed uit. Hij bad, terwijl alle Israëlieten het konden horen: *'Zon, sta stil boven de stad Gibeon. En maan, blijf staan boven het Ajjalon-dal.'* Ook nu verhoorde de Heer het gebed van zijn trouwe dienstknecht. De zon bleef staan en de dag duurde veel langer dan normaal. De vluchtende soldaten die al hun hoop hadden gevestigd op de avond wanneer het donker zou worden, vielen gedurende deze eindeloos lange middag toch door het zwaard. Zelfs de vijf koningen konden niet ontsnappen en stierven een smadelijke dood.

***'Zon, sta stil boven de stad Gibeon.
En maan, blijf staan boven het Ajjalon-dal.'***

Na deze grote overwinning lag het zuidelijk deel voor Israël open en stad na stad werd veroverd. Het hele bergland werd bezet gebied. Alleen de steden in de laagvlakte, dicht bij de zee, namen ze niet in bezit. Dat moest later gebeuren. Eerst moesten ze het noorden in. Daar maakten een groot aantal steden zich klaar tot de strijd. Het was een machtig groot leger, met ijzeren strijdwagens en paarden. Ze dachten dat ze het van Jozua wel zouden kunnen winnen. Hun leger was veel groter dan dat van die vijf koningen uit het zuiden. En ook, wat zou zo'n leger uit de woestijn dat slaaf was geweest in Egypte, kunnen beginnen tegen hun ijzeren strijdwagens en sterke paarden?

Maar ze kregen de kans niet eens om hun wapens te gebruiken. Nog voordat ze er erg in hadden overviel Jozua hun legerkamp en in één stormloop versloeg hij dat hele leger. Veel Kanaänieten sneuvelden in de strijd en alle strijdwagens met hun paarden vielen Jozua en zijn soldaten in handen. Maar die mochten ze niet houden: de strijdwagens werden verbrand en de paarden gedood.

Het duurde nog vrij lange tijd voordat alle steden in het noorden veroverd en met de ban geslagen waren. Maar eindelijk was het zover. Slechts een aantal steden in de laagvlakte bij de zee waren nog in bezit van de Kanaänieten.

Nu kwam de tijd om het land te verdelen en elke stam zijn woonplaats aan te wijzen. Er was al eerder besloten dat Ruben, Gad en de halve stam van Manasse het land aan de andere kant van de Jordaan zouden krijgen. Maar nu gingen ook de andere stammen loten, welke stam welk stuk land in bezit zou mogen nemen. In het verre noorden kwamen Aser, Zebulon, Naftali en Issachar te wonen. De sterke stam Efraïm kreeg het midden van het Beloofde land en de andere helft van de stam van Manasse kreeg een gebied bij het Karmelgebergte. Het zuidelijk heuvelland kreeg Juda toebedeeld en ten noorden en zuiden van Juda kwamen Dan en Simeon te wonen.

Er was één stam die niet meegeloot had en dus niet een eigen gebied kreeg. Dat was de stam van Levi. Omdat Levi de stam van de priesters was en zij allemaal gewijd waren in de dienst van de tabernakel, moesten zij verspreid over het hele land in steden van alle andere stammen wonen. Zij moesten de Israëlieten onderricht geven in de wetten van de Heer.

Van de Levietensteden werden er zes steden aangewezen tot ‘vluchtsteden’. Naar één van deze zes steden mocht iedereen heenvluchten, die per ongeluk een mens gedood had. Was die persoon eenmaal in die vluchtstad, dan mocht niemand hem meer kwaad doen. Natuurlijk had een moordenaar die met opzet iemand vermoord had, dat recht niet. Zo’n moordenaar moest door de familie van het slachtoffer gedood worden, om zo de bloedschuld weg te nemen en zo de wraak van God te keren.

Vluchtsteden in Israël.

Zo had dan elke stam zijn eigen woongebied gekregen en konden de oudsten het land verdelen onder de families en de huisgezinnen.

Nu was er een einde gekomen aan de lange reis vanuit Egypte naar het Beloofde Land. Nu konden ze eindelijk hun huizen bouwen op hun eigen grond en hun vee gaan weiden dichtbij huis.

Na veertig eindeloos lange jaren waren ze eindelijk thuis.

Het was niet precies gegaan, zoals de opdracht van de Heer was geweest. Nog woonden er Kanaänieten in de steden van de laagvlakte. Nog waren alle Kanaänieten niet met de ban geslagen. Maar dat zouden ze later wel doen. Direct toen het land verdeeld was, had Jozua hun nogmaals verteld dat dit **niet** zo mocht blijven. Zij mochten de heidense Kanaänieten niet in het Beloofde Land laten blijven wonen.

In het land Kanaän was alleen plaats voor Gods eigen, heilig volk Israël. Er mochten hier in dit land met de gouden Verbondsark geen altaars meer roken voor onreine afgoden. Elke stam moest de heidense Kanaänieten vernietigen die op hun grondgebied woonden.

Natuurlijk beloofden ze dit allemaal. Nu ze erg, ja heel erg blij waren omdat ze eindelijk een eigen thuis hadden, wilden ze alles wel beloven.

Maar het had natuurlijk geen haast, dachten ze. De Kanaänieten die hier nu nog woonden hielden zich toch rustig! Ze deden niemand kwaad. En gingen ze dat wel doen? Nu, dan zouden ze met hen afrekenen. Daar kon je voor de volle honderd procent zeker van zijn.

En bovendien, Jozua werd ouder en ze hadden al zo lang gevochten. Het was ook de hoogste tijd dat zij hun land gingen bewerken. En dat werk vergde veel van hun krachten! Voor een volk dat opgegroeid was in de woestijn was dit werken op het land allemaal nieuw. En er viel nu geen manna meer uit de hemel. Ze moesten koren verbouwen, maar ze wisten nog niet precies hoe dat moest.

Wonen in het Beloofde Land.

En zo gingen de jaren voorbij. Elk voorjaar, na een korte koude winter, kwam de vroege regen die de grond vruchtbaar maakte. Elk jaar opnieuw bloeiden in de lente de bloemen en de vruchtbomen. Elk jaar tijdens de hete zomer werd het graan rijp. En elk jaar weer konden ze druiven plukken en daar heerlijke wijn van maken. Eerst was het een wonder. Daarna wende het en ten slotte was het alsof het altijd al zo geweest was.

Elk jaar werd tijdens de hete zomer het graan weer rijp.

De zware en moeilijke tocht door de dorre wildernis begonnen ze te vergeten. De doortocht door de Rietzee, het water uit de rots, de wolkkolom, het manna, de doortocht door de rivier de Jordaan, het waren mooie verhalen uit een ver verleden. Soms vertelden oude mensen hierover en dan was het mooi om naar te luisteren, maar ze hadden het nu druk met hun dagelijkse verplichtingen en de zorgen over hun land en hun vee.

Die Kanaänieten, daar dachten ze niet veel meer over na. Die moesten zichzelf maar redden. *Het land Kanaän was nu van hen en zij waren Gods eigen volk.* De Here God zou wel voor hen zorgen.

In die tijd stierf Jozua, de zoon van Nun, de laatste grote leider van het volk Israël.